

A Debreceni Ítéltábla a dr. Tóth T. Zoltán Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME., ügyintéző: dr. Tóth T. Zoltán ügyvéd) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME.) felperesnek -, a Miskolci 7. sz. Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME., ügyintéző: dr. Polgáry Gyula ügyvéd) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME.) alperes ellen 79 972 Ft megbízási díj megfizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 2017. április 28. napján meghozott 25.G.40.186/2016/18. számú ítélete ellen az alperes részéről 21. sorszámon előterjesztett fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 6350 (Hatezer-háromszázötven) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság az ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 79 972 Ft-ot és annak 2015. december 18. napjától a kifizetés napjáig járó „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:155. §-ának (1) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamatát, valamint 163 900 Ft perköltséget, az alperes beszámítási kifogását pedig elutasította.

Az ítélet indokolásában megállapított tényállás szerint az alperes e-mailen küldött megrendelése és a felperes ugyancsak e-mailen küldött visszaigazolása alapján 2015. augusztus 31. napján a felek között szállítmányozási szerződés jött létre, amelyben az alperes egy paletta, 225 kg súlyú árunak, az VÁROS-ból a TELEPHELY-ére történő szállításával bízta meg a felperest, 200 euró + áfa „fuvardíj” ellenében.

A felperes a fuvarfeladat teljesítésével a **KFT**-t bízta meg, amely gazdasági társaság 2015. februárjától kezdődően már több alkalommal sikeresen teljesítette a tőle kapott fuvarmegbízásokat.

A fuvarozást végző **KFT**. a megrendelt árut 2015. szeptember 2. napján az alperes telephelyére leszállította. A lepakolás során az alperes dolgozói megállapították, hogy az áru - egy ún. lépcsőjáró berendezés - sérülten érkezett, mivel az alatta lévő raklap eltört és a berendezés az oldalára borult.

Az ekkor felvett jegyzőkönyvben - egyebek mellett - rögzítésre került, hogy az alperes az áru sérüléséből származó kárigényét érvényesíteni kívánja a szállítmányozást végző felperessel szemben.

2015. szeptember 10. napján a felperes és az alperes képviselői, továbbá **E.J.** felvonó- és emelőgép szakértő az alperes telephelyén helyszíni szemlét tartottak, amelynek során megtekintették a sérült berendezést, a szakértő pedig vállalta, hogy egy héten belül megküldi az alperesnek az általa elkészített szakvéleményt.

A fuvarozást végző **KFT**. a perbeli árukárral kapcsolatos kárigényét 2015. szeptember 9. napján bejelentette a felelősség-biztosítójához, amellyel összefüggésben a biztosító a 2015. szeptember 10-

én keltezett levelében további iratok - többek között a szakszerviz kárfelmérési jegyzőkönyve - benyújtására hívta fel.

A biztosító felhívását a felperes továbbította az alperesnek, aki a 2015. szeptember 23-án keltezett leveléhez egyrészt mellékelte a nyilatkozatát arra vonatkozóan, hogy más biztosítási szerződés alapján nem élt kárigénnyel, másrészt csatolta a káreseménnyel összefüggésben rendelkezésre álló iratokat (CMR fuvarlevél, a gépkocsivezető meghallgatásáról készült jegyzőkönyv, a megsérült lépcsőjáró berendezés számlája, a káreseménnyel kapcsolatosan keletkezett levelek).

A felperes 2015. november 17-én bruttó 79 972 Ft összegű számlát állított ki az alperes felé a VÁROS-TELEPHELY viszonylatban teljesített fuvarozás EU közösségi fuvardíjáról, amely számlát az alperes teljesítetlenül visszaküldött a felperesnek.

Ezt követően a felperes több alkalommal felszólította az alperest a részére ismételten megküldött, 79 972 Ft összegű számla kiegyenlítésére, azonban az alperes a felszólításoknak nem tett eleget.

Az elsőfokú bíróság tényállásként állapította meg továbbá, hogy **E.J.** felvonó- és emelőgép szakértő a 2016. november 4. napján elkészített szakvéleményében megállapította, hogy a gyártó a lépcsőjárót megfelelően rögzítette a raklapon és szakszerűen csomagolta.

Megállapította továbbá, hogy a tehergépkocsi platóján a berendezés azért borulhatott fel, mert az elmozdulás és felborulás ellen megfelelő segédeszközzel nem volt rögzítve a teherautóhoz. Ezért a szakértő megállapította, hogy az okozott kárért a szállító felelős, továbbá, hogy az összetört berendezést - gazdaságosan - nem lehet javítani.

A felperes a keresetében 79 972 Ft megbízási díj és járulékaik megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

Előadta, hogy a felek között szállítmányozási szerződés jött létre, amellyel összefüggésben szerződésszegést nem követett el, ezért az alperes köteles a szerződésben kikötött megbízási díjat részére megfizetni.

Állította, hogy a fuvarozást végző **KFT.** kiválasztása során a tőle elvárható gondossággal járt el, mulasztás etekintetben sem terheli. Erre tekintettel pedig az alperes a fuvarozással összefüggésben keletkezett esetleges kárigényét közvetlenül a fuvarozóval vagy a feladóval szemben érvényesítheti.

Az alperes a felperes keresetének az elutasítását kérte.

Álláspontja szerint a felek között nem szállítmányozási, hanem fuvarozási szerződés jött létre, amelyre tekintettel a fuvarozott áru sérüléséből származó kárigényét jogszerűen érvényesítheti a felperessel szemben.

A kára összegét a lépcsőjáró berendezés vételárának megfelelő összegben (3900 euró) jelölte meg és azt kérte a felperes követelésébe beszámítani a Ptk. 6:142. §-ában foglaltak alapján.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozottnak, az alperes beszámítási kifogását pedig alaptalannak találta.

Az iratokhoz csatolt fuvarmegbízás és annak a felperes részéről történt visszaigazolása, valamint a felek között a szerződéskötést megelőzően folytatott elektronikus levelezés tartalma alapján megállapította, hogy közöttük a Ptk. 6:302. §-ában szabályozott szállítmányozási szerződés jött létre.

A Ptk. 6:307. §-ában foglaltak szerint pedig a szállítmányozó a fuvarozás körében bekövetkezett kárért fuvarozó módjára csak akkor felel, ha a küldeményt mások küldeményével együtt, azonos fuvarozási eszközzel továbbította és a kár ezen okból keletkezett, vagy a birtokában lévő küldemény elvesz vagy károsodik.

Mivel az adott esetben ezeknek a feltételeknek a fennállását az alperes nem is állította, a felperes - mint szállítmányozó - felelősségét az általános szabályok alapján kellett vizsgálni, tehát azt, hogy a

fuvarozó kiválasztása során a felperes a tőle, mint szakcégtől elvárható gondossággal járt-e el, továbbá, hogy a fuvarozóval szembeni igényérvényesítés tekintetében terheli-e mulasztás.

Ezzel összefüggésben pedig az elsőfokú bíróság a felperes által csatolt okiratok alapján azt állapította meg, a felperes igazolta, hogy a perbeli fuvarfeladattal megbízott **KFT.** korábban több fuvarmegbízást is sikeresen teljesített, amelyből azt a következtetést vonta le, hogy a felperes a fuvarozó kiválasztása során úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben tőle elvárható volt.

Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, hogy a felperest a fuvarozóval szembeni igényérvényesítés elmulasztása miatt sem terheli felelősség, mivel a fuvarozó biztosítójának 2015. szeptember 10. napján keltezett levelét azonnal továbbította az alperesnek, azonban az alperes által megbízott **E.J.** szakértő a szakvéleményét csak 2016. november 4-én - már a per folyamatban léte alatt - készítette el.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes a szállítmányozási szerződést nem szegte meg, azzal összefüggésben jogellenes, illetve felróható magatartást nem tanúsított, ezért az alperes alaptalanul tagadta meg a felperesnek járó megbízási díj kifizetését.

Az elsőfokú bíróság „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 78. §-ának (1) bekezdése alapján a pereszes alperest 163 900 Ft perköltség megfizetésére kötelezte, amely - az ítélet indokolásában foglaltak szerint - a fizetési meghagyásos eljárás díjából (5000 Ft), a fizetési meghagyás ügyvédi munkadíjából (12 700 Ft), a lerótt kereseti illetékből (10 000 Ft), valamint a felperes jogi képviselőjének a perben kifejtett ügyvédi tevékenységéért „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján, valamint a 3. §-ának (6) bekezdése alapján meghatározott 136 200 Ft-ból tevődött össze.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan pedig az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a felek között létrejött szerződést helytelenül minősítette szállítmányozási szerződésnek, ezért az erre alapított döntése jogszabálysértő.

A szerződés jogi minősítésével összefüggésben hivatkozott a 2016. november 21-én keltezett előkészítő iratában kifejtettekre és hangsúlyozta, hogy a szerződés minősítése során a felek akaratának kell jelentőséget tulajdonítani.

Az adott esetben pedig az ő akarata nem szállítmányozásra, hanem fuvarozásra irányult, erre adott megrendelést és a felperes visszaigazolásában is „fuvardíj”, „fuvarelőírás” és hasonló rendelkezések szerepeltek, amelyből - álláspontja szerint - egyértelműen megállapítható, hogy a felek szerződése fuvarozási szerződés.

Rámutatott arra is, annak nincs jelentősége, hogy a fuvarozó esetleg más közreműködőt vesz igénybe a fuvarfeladat teljesítése során, mivel a Ptk. 6:148. §-ának (1) bekezdése alapján a felelőssége az általa igénybe vett közreműködőért is fennáll.

Állította, hogy a beszámítási kifogásában érvényesített kárigénye jogalapját és összegét az iratokhoz csatolt szakvéleménnyel bizonyította. Arra az esetre azonban, ha a másodfokú bíróság ebben a körben további bizonyítás lefolytatását tartaná szükségesnek, a sérelmezett határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárás lefolytatására utasítását kérte.

Kifogásolta az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság által a felperesnek megítélt perköltség összegét is.

Ezzel összefüggésben rámutatott, hogy a felperesnek ügyvédi munkadíj címén megítélt perköltség összege $12\,700\text{ Ft} + 136\,200\text{ Ft} = 148\,900\text{ Ft}$, amely csaknem kétszerese a pertárgy értékének, ezért aránytalanul magas.

Az alperes véleménye szerint egyébként is indokolatlan a fizetési meghagyásos eljárásbeli ügyvédi munkadíj és a peres eljárásbeli ügyvédi munkadíj összegének szétválasztása, mivel a peres eljárás ügyvédi munkadíja magába kell, hogy foglalja a fizetési meghagyásos eljárás ügyvédi munkadíját is.

Mindezekre tekintettel arra az esetre, ha a másodfokú bíróság az elsődleges és másodlagos fellebbezési kérelmeit alaptalannak találná - harmadlagosan - az elsőfokú bíróság ítéletének a részbeni megváltoztatását kérte akként, hogy a felperesnek járó perköltség összegén belül az ügyvédi munkadíj összegét az ítélet tábla bruttó $12\,700\text{ Ft}$ -ra mérsékelje.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésére állt bizonyítékok helytálló értékelése és mérlegelése alapján, érdemben helyesen állapította meg, hogy a felek között szállítmányozási szerződés jött létre. Ezzel összefüggésben hivatkozott az alperes ellenkérelmében is megjelölt, az iratokhoz F/2. alatt csatolt „megbízás visszaigazolása” elnevezésű dokumentumra, amelyben az alperes megbízását szállítmányozói megbízásként igazolta vissza.

A perköltség tekintetében előadta, hogy az elsőfokú bíróság a fizetési meghagyásos eljárás ügyvédi munkadíját jogszerűen vette figyelembe a perköltség részeként, ezért az alperes ezzel kapcsolatos fellebbezési érvelése megalapozatlan.

Előadta, hogy az Ükr. 3. §-ának (6) bekezdése lehetővé teszi a bíróság számára, hogy az ügyvédi munkadíj összegét a (2)-(5) bekezdésben foglaltaknál magasabb összegben állapítsa meg azzal, hogy ebben az esetben a bíróság a döntését indokolni köteles.

Az adott esetben az elsőfokú bíróság ennek a kötelezettségének eleget tett, ezért az alperesnek az ügyvédi munkadíj mérséklésére irányuló fellebbezési kérelme is megalapozatlan. Ezzel összefüggésben rámutatott arra is, hogy a jogi képviselője VÁROS2 székhelyű, aki ennek ellenére a VÁROS3-on megtartott valamennyi tárgyaláson képviseltette magát, a tényállás feltárásához szükséges minden dokumentumot a bíróság rendelkezésére bocsátott.

Az ítélet táblának az 1952. évi Pp. 256/A. §-ának (3) bekezdése szerinti felhívására a felek egyike sem kérte az ügyben tárgyalás tartását. Ezért az ítélet tábla az 1952. évi Pp. 256/A. §-ának (4) bekezdése alapján - utalva a 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontjára - a fellebbezést tárgyalás tartása nélkül bírálta el.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az ítélet tábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság a tényállás a perbeli jogvita megalapozott elbírálásához szükséges mértékben feltárta, az általa helyesen megállapított tényállás alapján pedig érdemben helytálló döntést hozott.

Az alperes a fellebbezésében mindenekelőtt az elsőfokú bíróságnak a felek közötti szerződés jogi minősítésével kapcsolatos megállapításait támadta.

Ezzel összefüggésben az alperes arra helytállóan hivatkozott a fellebbezésében, hogy egy szerződés jogi minősítése során nem a szerződés elnevezésének, hanem tartalmának, valamint a szerződést kötő felek ügyleti akaratának kell jelentőséget tulajdonítani.

Nem értett egyet azonban az ítéltábla az alperessel abban, hogy a jelen esetben az általa küldött megrendelésben és a felperes visszaigazolásában használt „fuvardíj”, „fuvarelőírás” kifejezésekből azt kellett megállapítani, hogy a felek szerződési akarata fuvarozási szerződés megkötésére irányult. Az adott esetben ugyanis a felek a pert megelőző levelezésük során, de a perben is mindketten használtak olyan kifejezéseket, amelyek a szerződésnek a másik fél általi minősítését támasztották alá. Így pl. a 2015. szeptember 2-án, az áru kiszolgáltatásakor felvett jegyzőkönyvben az alperes akként nyilatkozott, hogy „a szállítmányozást végző” felperessel szemben kívánja a kárigényét érvényesíteni.

A már megindult perben 2016. november 3. napján előterjesztett ellenkérelmében pedig az alperes azt adta elő, hogy „nem vitásan a felek között szállítmányozási szerződés jött létre...”.

Mindezekre tekintettel az ítéltábla megállapítása szerint az adott esetben a szerződés minősítése során nem a felek által használt kifejezéseknek, hanem az általuk tanúsított magatartásnak kellett kiemelt jelentőséget tulajdonítani.

A felek részéről tanúsított magatartások vizsgálata során pedig egyértelműen szállítmányozási szerződés létrejöttét alátámasztó tényként kellett értékelni az alperesnek azt a magatartását, hogy az általa adott megbízásnak szállítmányozói megbízásként történt felperesi visszaigazolása ellen nem tiltakozott, azt tudomásul vette.

Ugyancsak a szerződés szállítmányozási szerződésként történő minősítését támasztotta alá, hogy az alperes a pert megelőzően annak ellenére nem hivatkozott a szerződés téves jogi minősítésére, hogy a felperes 2015. december 22-én keltezett felszólító leveléből már tudomást szerzett arról, hogy a felperes szállítmányozási megbízásnak minősíti a felek között létrejött szerződést.

Az ítéltábla megállapítása szerint ezeket a körülményeket is figyelembe véve és értékelve az elsőfokú bíróság érdemben helyesen minősítette a felek között létrejött szerződést a Ptk. 6:302. §-a szerinti szállítmányozási szerződésnek.

Helyesen, a rendelkezésére álló bizonyítékok okszerű értékelése és az általa felhívott jogszabályok helytálló alkalmazása alapján állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy az adott esetben a szállítmányozó felperes speciális (a fuvarozóéval azonos szabályok szerinti) felelőssége nem állapítható meg, ezért a felelősségét az általános szabályok alapján kellett vizsgálni.

Ennek eredményeként pedig az elsőfokú bíróság ugyancsak helyesen, a rendelkezésére állt bizonyítékok helytálló értékelése alapján jutott arra a következtetésre, hogy a felperes mind a fuvarozó kiválasztása során, mind az alperesnek a fuvarozóval szembeni igényérvényesítése kapcsán úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben tőle elvárható volt, ezért a felelőssége a bekövetkezett árukárért a kártérítés általános szabályai alapján sem állapítható meg.

(Az elsőfokú bíróságnak az ezzel kapcsolatos megállapításait az alperes a fellebbezésében - külön - nem is támadta.)

Nem találta megalapozottnak az ítéltábla az alperes fellebbezésének, a felperes javára megítélt perköltség összegét sérelmező részét sem.

Az alperesnek a fizetési meghagyásos és a peres eljárás kapcsolatára vonatkozó hivatkozásával összefüggésben az ítéltábla mindenekelőtt arra mutat rá, hogy „A fizetési meghagyásos eljárásról” szóló 2009. évi L. törvény (a továbbiakban: Fmhtv.) 1. §-ának (1) bekezdésébe, valamint a 2. §-ába foglalt rendelkezésekből következően a közjegyző hatáskörébe tartozó fizetési meghagyásos eljárás a bíróság eljárásával azonos hatályú polgári nemperes eljárás.

A fizetési meghagyásos eljárás ugyanakkor a bírósági peres eljárástól elkülönülő eljárás abban az értelemben, hogy a kötelezett ellentmondása hiányában az eljárás anélkül is befejeződik, hogy azt peres eljárás követné.

Ezért a félnek a fizetési meghagyás kibocsátására irányuló kérelmében az azzal kapcsolatos költségeit is meg kell jelölnie, perré alakulás esetén pedig a bíróságnak a perköltség számításánál a félnek a fizetési meghagyásos eljárással összefüggésben felmerült költségeit is figyelembe kell venni. Ez a költség a félnek az eljárás kezdeményezésével és lefolytatásával felmerült költsége, melynek a viselésére - a többi ilyen jellegű költséggel együtt - az 1952. évi Pp. rendelkezéseit kell alkalmazni.

Mindezekre tekintettel nem sértett jogszabályt az elsőfokú bíróság akkor, amikor a felperest ügyvédi munkadíj címén megillető perköltség meghatározása során a jogi képviselő részéről a fizetési meghagyásos eljárásban kifejtett ügyvédi tevékenységet is figyelembe vette, a fizetési meghagyásos eljárás lefolytatásának az adott ügyben kötelező jellegére is.

Az e tevékenységért megállapított bruttó 12 700 Ft pedig nem tekinthető eltúlzottnak, figyelemmel arra, hogy annak során a jogi képviselőnek a nyomtatvány kitöltésén és benyújtásán kívül nyilvánvalóan tanulmányoznia kellett a fizetési meghagyással érvényesíteni kívánt követeléssel kapcsolatosan keletkezett valamennyi iratot.

Nem találta eltúlzottnak az ítéletábra az elsőfokú bíróság által a felperes javára a perben kifejtett ügyvédi tevékenységért megállapított bruttó 136 200 Ft ügyvédi munkadíjat sem.

Az Ükr. 3. §-ának (6) bekezdése lehetővé teszi a bíróság számára, hogy az ügyvédi munkadíj összegét a (2)-(5) bekezdésekben meghatározott összegnél magasabb összegben állapítsa meg, amennyiben az nem állna arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

Az ítéletábra egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az adott esetben a Rendelet (2)-(5) bekezdései alapján a felperesnek járó bruttó 12 700 Ft ügyvédi munkadíj nem állt arányban a jogi képviselő részéről ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel, ezért indokolt volt annak magasabb összegben történő megállapítása, ugyanis az ügyvédi munkadíjnak - a pertárgy értékén kívül - az elvégzett munkához kell igazodnia.

Az elsőfokú bíróság által mérlegeléssel megállapított, bruttó 136 200 Ft pedig - az ítéletábra megállapítása szerint - nem tekinthető aránytalanul magasnak, figyelemmel a felperesi jogi képviselő részéről szerkesztett írásbeli beadványok számára és szakmai színvonalára, munka- és időigényességére, valamint arra a körülményre, hogy a budapesti székhelyű jogi képviselő az elsőfokú eljárásban tartott mindhárom tárgyaláson képviseltette magát (BH1993.52.).

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelen fellebbezést előterjesztő alperes a lerótt fellebbezési eljárási illetékből és a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó, saját másodfokú perköltségét az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján maga köteles viselni.

Köteles továbbá megtéríteni a felperesnek a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéletábra az 1952. évi Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján hivatalból határozta meg, az Ükr. 3. §-ának (1), (2) és (5) bekezdéseiben, valamint a 4/A. §-ában foglaltak figyelembevételével, értékelve azt is, hogy a másodfokú eljárásban tárgyalás tartására nem került sor.

Debrecen, 2018. március 6.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos s.k. előadó bíró,
Dr. Dzsula Marianna s.k. bíró

A kiadmány hitelél:

- kiadó -